

ನಿಜುಲಕ್ಷ್ಮನು ಹಳಾನೆಯಂಕನು

■ ಶ್ವೇತಾ ನರಗುಂದ

ಕಲೆ: ಎಸ್.ವಿ. ಹೂಗಾರ್

‘ವಿಲೂಟಕ್ಕೆಣ್ಣೀರೇನೀ...’ ಎಂಬ ಪತ್ನಿಯ ಕರೆ ಅಡುಗೆಮನೆಯಿಂದ ತೇಲಿಬಂದೊಡನೆ, ವಾಮನರಾಯರು ಕೈಯಲ್ಲಿಯ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಎಸೆದು ಮೇಲೆದ್ದರು. ಆಗಲೇ ಮನೆ ಇಡೀ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಘಮ್ನೆಯ ವಾಸನೆಗಳು ಅವರ ಹಸಿವನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿದ್ದವು. ಹಬ್ಬದಡುಗೆಯ ನೆನಪೇ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿಸುವಂಥದು. ಹಬ್ಬದ ಸಂಭ್ರಮವೋ ಮಾಡುವ ಕೈಗಳ ಜಾದುವೋ ಹಸಿರು ಕುಡಿಬಾಳೆಲೆಯ ಸ್ವಾದವೋ... ಎರಡರಷ್ಟು ಸ್ವಾಹಾ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಒಳಗಿನ ಅಗ್ನಿವೇತ್ರ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿನ ಬಡಿಸಿದ ಎಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಯರು ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದರು. ಎಲೆತುದಿಗೆ ಉಪ್ಪು, ನಿಂಬೆಹೋಳು. ಅದರ ಆಚೀಚೆ ಕುಳಿತ ಕಾಯಿಚಟ್ಟಿ, ನೆನದ ಬೇಳೆಯ ಕೋಸಂಬ್ರಿ, ಮಾವಿನಕಾಯಿಯ ಕಾಯಸ, ಹೋಳುಪಲ್ಯೆ, ಮುದ್ದಿಪಲ್ಯೆ, ಹಿರೆಯ ಬುರುಬುರಿ, ಹಪ್ಪಳ ಸಂದಿಗೆ ಬಾಳಕ, ಕೆಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶ್ಯಾವಿಗೆ ಪಾಯಸ, ನಡುವೆ ಉಗಿಹಾಯುವ ಮಲ್ಲಿಗೆರಾಶಿಯಂಥ ಅನ್ನ-ತೊವ್ವೆ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಘಮಘಮಿಸುವ ತುಪ್ಪ. ನೋಡಿದರೇ ಹಸಿವು ಭುಗಿಲೇಳುವಂತೆ. ರಾಯರು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತರನ್ನು ನೆನದು ಚಿತ್ರಾವತಿ ತಿರುವಿ, ಮನದಲ್ಲೇ ಗೋವಿಂದ ಗೋವಿಂದ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಪಾಯಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿದರು.

ಎದುರು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವಿಮಲಮ್ಮ ಪತಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಟೀಬಲ್ಲೂಟ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕುಳಿತರೆ ಏಳುವುದು, ಬಗ್ಗಿ ನಿಂತು ಬಡಿಸುವುದು ಎರಡೂ ಕಷ್ಟ. ಮೊದಲೆಲ್ಲಾ ಮಣೆ ಇಟ್ಟು, ಎದುರಿಗೆ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ, ಎರಡೆಳೆ ರಂಗೋಲಿ ಎಳೆದು, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಾಲಾಗಿ ಕೂಡಿಸಿ ಭೋಜನ ಬಡಿಸುವುದಿತ್ತು. ನಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಗಂಡಸರು ಮಕ್ಕಳ ಮೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗೆ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಎಲೆಗಳಾದರೂ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಹರಟೆ ನಗುವಿನ ನಡುವೆ, ಕುಳಿತವರೆಲ್ಲ ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಸುಕಿನಿಂದ ಒಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತ ಶ್ರಮವೆಲ್ಲ ಮಾಯ. ಒತ್ತಾಯ